

Froderikov san

Froderik ima 23 godine. Veoma je društven i voli da upoznaje nove ljude. Zanimaju ga lingvistika i fizika, ali bi voleo da bude astronaut. Međutim, u njegovom životu postoji mali problem – on je jedan afrički slon. I to narandžasti.

Od malena je znao da je drugačiji od svojih rođaka, braće i sestara. Dok se njihov život svodio na beskrajnu potragu za hranom i vodom, brčkanje u blatu i povremeno teranje muva, Froderik je provodio brojne besane noći pomno posmatrajući zvezdanu zavesu koja se spuštala sa neba. Maštao je o dalekim galaksijama i zvezdama, brojnim civilizacijama koje ih naseljavaju i njihovom životu. Zamišljao je kako se spušta niz mlečni put kao niz tobogan, sve sa astronautskom kacigom, dok pored njega proleću meteori i svemirski brodovi. Zbog toga je često danju bio umoran, a kada bi zaspao, sanjao je horde ljubičastih patki koje pokušavaju da pobegnu sa zvezde na kojoj žive, jer se ona pretvara u supernovu. On bi se tada pojavio sa superherojskim plaštom i sve ih odveo na bezbedno. Uvek su mu bili neizmerno zahvalni, te se on osećao srećno i prihvaćeno među njima, iako bi ponekad neku nesvesno zgazio.

Međutim, stvarnost nije bila bajna kao snovi. Kao što se može i pretpostaviti, Froderik nije bio baš omiljen u društvu, a tome nimalo nije pomagala njegova narandžasta koža. Niko nije mogao da odgonetne od koga je nasledio tu nijansu narandžaste, ali je od prvog dodira sa svetom bio obeležen. Nije uživao u prskanju, vijanju i igri sa drugarima; uglavnom se držao po strani. Često su ga ismevali jer bi se previše zaneo sanjarenjem, pa bi sumanuto trčao po savani glumeći spasioca galaksija.

Roditelji su ga se beskrajno stideli, braća i sestre pogotovo. Imao je običaj da sa komarcima diskutuje o nebu i veštini letenja, i verovatno je bio jedini slon u svom krdu koji zna komareći jezik. Teško je prihvatao konstantnu selidbu i nomadski život, jer bi se jako vezao za jedno parče neba i bilo mu je bolno da ga napusti.

Kako je vreme odmicalo, Froderik je shvatao da više ne može da živi među slonovima. Ništa ga nije vezivalo za krdo, te se jedne noći bez zvezda spakovao i tiho napustio porodicu. Znao je da nikome neće nedostajati.

Jedno vreme je besciljno lutao po svetu i jedini prijatelji su mu bile imaginarne patke. Međutim, prijala mu je samoća. Mogao je u potpunosti da se preda sanjarenju i ode do dalekih zvezda koje do sad u mislima nije posetio. Ostale životinje u savani su mu se smejale dok je prolazio pored njih, jer nikad ranije nisu videle slona toliko zatvorenog u sebe, a pritom i narandžastog, ali njemu to nije smetalo. Bio je u svom svetu i srećan.

Dugo se premišljao o svom sledećem životnom koraku, i na kraju je odlučio da potraži pomoć ljudi u gradu. Nadao se da će ga oni uputiti do najbliže svemirske stanice, gde će biti pripremljen i lansiran u svemir. Ali ljudi su imali drugačije planove za njega – ili da ga strpaju u cirkus, ili da ga eventualno pojedu, jer ih je bojom neizmerno podsećao na velikog jastoga. Jedva je uspeo da izvuče živu glavu, te je razočaran pobegao, shvativši da od ljudi nema vajde.

U trenucima očajanja je čak razmišljao da ode u neki manastir i provede ostatak života sedeći u tišini, ali ga je ljubav prema zvezdama uvek u tome sprečavala. Pokušao je da bude turistički vodič, proizvođač klompi i perač prozora, ali se ni na jednom poslu nije dugo zadržao. I dalje ga je svemir magnetski privlačio, iako Froderik nije video načina kako bi mu se približio.

Kada je napokon doneo odluku da više ne može da podnese ovaj svet, počeo je potragu za pogodnim mestom gde bi okončao svoj život. Shvatio je da nema drugog izlaza. Tumarajući savanom, naišao je na divnu čistinu okruženu strmim brdima i pomislio kako je to idealno mesto, jer će odatle moći poslednji put da posmatra zvezde.

Dok je šaputao poslednji pozdrav svetu, primetio je da mu se sa neba približava neki predmet. Prvo je pomislio da to samo umišlja, ali kako je tačka na nebu sve više prerastala u konkretan oblik, shvatio je da je stvarna. Uskoro se pred njega spustio svemirski brod u obliku banane. Kada se prašina spustila, iz letelice je izašla ljubičasta patka opasana malenim mačem. Obratila mu se na nekom nepoznatom jeziku, ali ju je Froderik razumeo. Rekla mu je da joj je potreban kako bi zajedno spasili njenu planetu i civilizaciju. On i dalje nije mogao da poveruje da je stvarna, ali je bez razmišljanja ušao za njom u brod-bananu i njih dvoje su se otisnuli ka dalekim svetovima.

Niko od tog trenutka nije više nikad video Froderika. Neki nagađaju da je ostao da živi sa patkama, neki da i dalje luta kroz galaksije i pomaže svemircima, a neki da se slučajno sudario sa meteorom i ponovo završio na Zemlji. Kakva god bila istina, Froderik je napokon srećan. Zato se i danas, ako se pažljivo pogleda zvezdano nebo, može videti titrava narandžasta tačka i trag zelenog plašta.

Milena Radunović III-4
Gimnazija *Veljko Petrović* Sombor
Profesor: Milica Miličević